

Afschuw

Afschuw

Stefanie Sergeant

Schrijver: Stefanie Sergeant

Coverontwerp: Stefanie Sergeant, Tabira Standaert

ISBN: 9789402151954

© Stefanie Sergeant

1 Jessie

Het is donker en koud. Een rilling loopt van mijn bovenste wervel naar mijn staartbeentje. Ik zit met mijn rug strak tegen de muur gedrukt. Mijn broek is gescheurd en mijn T-shirt kruipt naar boven. Het voelt alsof ik met mijn rug tegen een ijsblok zit. Ik voel me misselijk en ik heb geen zin om mijn T-shirt naar beneden te trekken. Het zou zorgen voor verwarming, maar mijn lichaam lijkt wel verlamd. Mijn voeten voelen aan alsof ik ermee in het water heb gezeten en daarna in het zand heb gesprongen. Was het maar waar, want dat klinkt vrolijker dan hier te zitten. Het is donker en uit verveling tel ik de lichtflitsen die mijn ogen zich inbeelden. Het zijn er tien, nee twintig. Ik probeer figuurtjes te zien in de flitsen. Zo lijkt het alsof ik met mijn zus op het gras lig en we samen kijken naar de wolken. Ik mis het discussiëren over de vormen van de witte wolken in de heldere lucht. Vaak ging het over of het een hond was of een nijlpaard. Meestal draaide het uit op een grasgevecht. We trokken al het gras uit de grond en gooiden het in elkaars haar.

Mijn zus, Anouk heet ze, is twee jaar ouder dan mij. Ze is twintig maar doet zich soms nog kinderachtiger voor dan mij.

Ik probeer mijn benen te strekken en ik trek mijn haren van achter mijn rug. De geur van sigaretten en alcohol vloeit als de wind door mijn neusgaten. Het maakt me bijna dronken. Volgens mij zit ik hier al een week en heb ik sindsdien nog geen druppel water gevoeld over mijn hele lijf. Ik voel me vies en ik mis de dagen dat ik dagelijks kon douchen en kon zingen op de muziek die ik als achtergrond afspeelde. Het was één van mijn trucjes om zo gemakkelijk te kunnen overgeven zonder dat iemand het kon horen.

Dat gebeurde wel dagelijks, overgeven in de douche. Zo voelde ik me terug mooi en leeg nadat ik had gegeten. Mijn lichaam was altijd vettig, dik... Het leek ook altijd alsof ik een dubbele kin had nadat ik had gegeten. Als ik dat er allemaal uit kon kotsen, dan was dat gevoel weer weg. Het ging voor mij zo heel eenvoudig om me beter te voelen en op die manier kon ik ook afvallen op een gemakkelijke manier.

Ik deed ook veel aan sport. Ik ging samen met mijn zus joggen, paardrijden, tennissen... We deden alles samen. Soms had ik het gevoel dat ze me controleerde, dus nam ik het initiatief om nieuwe vrienden te maken op school.

Ik zat in het laatste jaar van de middelbare school, dus vond ik het belangrijk om nog snel nieuwe mensen te leren kennen waar ik mijn interesses kon bij delen.

Mijn ogen vallen dicht en ik probeer rustig na te denken. Ik hou ervan als het kalm is. Deze stilte maakt me niet rustig, het maakt me bang. Ik zie mezelf spelen met poppen en borstel ik de haren van mijn zus. Ik probeer me positieve beelden in te beelden. Zo lijkt het alsof ik ergens anders ben en niet op deze plaats waar ik al waarschijnlijk bijna een week in opgesloten zit. Soms krijg ik ook het gevoel dat ik gek aan het worden ben.

“Ik heb honger,” zeg ik hardop tegen mezelf.

Een veel voorkomende zin in mijn gedachten die ik eigenlijk nooit heb durven uitspreken. Ik vond het eerst fijn om honger te hebben, omdat ik dan wist dat ik zou afvallen en goed bezig ben. Nu heb ik zo weinig gegeten, dat het hongergevoel allemaal kleine scheurtjes in mijn maag maakt. Het lijkt alsof iemand met een takje door mijn maag aan het roeren is.

Elke dag krijg ik wat te eten, maar niet veel. Telkens wanneer ik ga slapen en dan weer wakker word, brandt er een klein lichtje in de hoek van het kamertje. Het geeft amper licht, maar toch voldoende waardoor mijn ogen zich er telkens op richten. Voor het lampje

staat altijd een glas water en een bordje met een appel en een stukje brood.

“Ik heb honger,” herhaal ik nogmaals hardop. Dit keer zeg ik het op een iets agressievere toon.

Het licht gaat aan en een scherp geluid fluit langs mijn oren. Mijn armen maken meteen de reflex om mijn oren te beschermen. Na zo’n vijf minuten, gok ik, stopt het verschrikkelijke lawaai en ga ik met mijn buik plat op de grond liggen. Tranen stromen als een rivier over mijn wangen.

2 Isa

Het geluid van de schoolbel rinkelt door de gangen van de school. Er zijn twee soorten leerlingen die reageren op het geluid. Sommigen reageren als agressieve wolven en lopen het schoolgebouw gewoon buiten, anderen knuffelen elkaar en nemen afscheid van elkaar.

“Wat gaan jullie doen op Kerstmis?” vraagt Sue aan mij en Regina. “Ik ga gezellig eten met mijn familie en pakjes openmaken. Waarom is het anders Kerstmis?” vertelt Regina.

Ik steun tegen de muur en laat me zakken naar de grond. Mijn ogen beginnen te branden en ik kan mijn tranen amper tegenhouden.

“Niet weer gaan janken Isa,” zeurt Regina, “we moeten ook gewoon genieten. Het leven gaat verder. Met of zonder Jessie. Daarbij, we –”

“Doe niet zo gemeen!” onderbreekt Isa. “We weten allemaal wel dat het jou niks kan schelen. Daarom hoef je niet zo te doen.” Regina maakt altijd dit soort reacties. Sinds de verdwijning van Jessie, is het alleen maar erger geworden.

Het was vandaag de laatste schooldag voor de vakantie. We hadden allemaal al plannen gemaakt om samen leuke dingen te gaan doen. Jessie wilde zo graag samen met haar vriendinnen shoppen of samen een filmavond houden op kerstavond. Vroeger deed ze dit altijd met haar zus. We kennen Jessie al sinds het begin van dit schooljaar. We stonden gezellig te kletsen en Jessie kwam erbij staan. We vonden het eerst vreemd, maar eerste indrukken maken blind. We vragen ons allemaal af wat er is gebeurd met Jessie, maar niemand die daar een antwoord op kan geven. Precies een week geleden, op vrijdagavond, verdween Jessie. Het was de bedoeling dat we samen naar een feestje gingen, maar Jessie kwam nooit opdagen.

“We zouden het toch moeten doen, vind ik...” Sue onderbreekt mijn gedachten en tegelijkertijd ook de stilte in het schoolgebouw.

“Waarover begin jij opeens...” zeurt Regina.

“Wel, we zouden toch die filmavond moeten houden. Jessie is nog steeds bij ons, toch? In onze gedachten. Misschien moeten we de filmavond gewoon nog doen en samen er iets leuks van maken.”

Regina haalt haar tas van haar schouders en gooit het op de grond.

“Goed idee! We moeten verder met ons leven.” Ze gaat naast mij zitten. “Maar dat van in onze gedachten... Dat vind ik stom! Ik geloof niet in geesten.”

Geesten? Sinds wanneer is Jessie een geest?

“Jessie is niet dood!” schreeuw ik.

Dit soort commentaren gooit Regina dus dagelijks uit haar brutale mond. Ik weet niet of de filmavond dan wel zo’n goed idee is. Eigenlijk wil ik de hele vakantie gewoon in bed liggen, huilen en hopen dat alles goed gaat met Jessie. Ik kende Jessie nog niet zo heel erg lang, maar in een korte tijd zijn we wel heel erg close geworden. Mijn ouders zijn streng. Ze verbieden me heel wat dingen, en dat omdat ik de oudste ben thuis. Ik moet het goede voorbeeld geven aan mijn zussen, zeggen ze.

Terwijl Sue en Regina nog aan het kibbelen zijn over het feit dat Jessie ergens onder de grond aan het rotten is of niet, sta ik op. “Ik heb hier geen zin in. Ik ga naar huis.”

Het schoolgebouw is leeg en het voelt raar om alleen door de gangen te lopen. Vorige week liep ik hier samen met Jessie te huppelen naar de uitgang van de school. Ik mocht eindelijk van mijn ouders uitgaan. Ik ging eerst naar huis om me om te kleden en daarna zouden we afspreken samen aan de oude fabriek om samen naar het feestje van Tim te gaan. Tim is een klasgenoot van ons, hij werd achttien en had ons uitgenodigd in de bekendste discobar van de buurt.

De fietsenstalling is leeg. Ik rommel in mijn broekzak en zoek achter de sleutel voor het slot van mijn fiets.

“Isa! Wacht!” schreeuwt Sue van de andere kant van de speelplaats.

Snel veeg ik de tranen van mijn gezicht en glimlach ik naar haar.

“Wat is er? Ik ga naar huis.”

“Heb je nog iets gehoord van Anouk? Het moet verschrikkelijk voor haar zijn...”

“Ik ga naar huis,” herhaal ik, “en nee, ik heb niks meer gehoord van Anouk.”

Ik sleur mijn fiets uit het rek en gooi Sue een kusje via mijn hand.

Ik had geen zin om erover te praten. Ik had ook helemaal geen zin om naar huis te gaan. Daar zeuren ze alleen maar over het feit wat we gaan eten vandaag of over wie de afstandsbediening mag vasthouden terwijl we naar een rechthoekig zwart scherm zitten te staren. Er zijn belangrijkere dingen waar ik me nu zorgen over maak. Ik zit met zoveel vragen en het maakt me misselijk omdat ik deze niet kan beantwoorden. Nu het vakantie is, voelt het alsof ik in een leeg gat val. We hebben weinig werk voor school, dus heb ik geen afleiding meer.

Ik fiets op mijn allertraagste tempo mijn straat in. Van op afstand zie ik mijn groene voordeur met een gele brievenbus al beelden maken in mijn hoofd. Ik kan het gesprek met mijn moeder me nu al inbeelden. Ze zal me vragen waarom ik een half uur te laat thuis ben, waar ik heb gezeten en of ik vanavond wil koken omdat ze nog veel werk heeft.

“Hallo meneer Verbiest!” roep ik naar de man die aan de overkant van de haag staat te sukkelen met een aantal dozen.

Ik had al van mijn moeder gehoord dat onze nieuwe buurman meneer Verbiest heet. Als ik hem zag, moest ik mezelf vriendelijk voorstellen en hem aanspreken met meneer Verbiest.

“Zeg maar Pieter hoor. Isa is het toch?”

“Ja, klopt!” Ik stap van mijn fiets en ik plaats hem tegen de voorgevel van ons huis.

“Ik ben de nieuwe buurman. Aangename kennismaking!” Met zijn ene hand houdt hij een doos vast en met zijn andere probeert hij op één of andere manier mijn hand te schudden.

Hij lijkt me aardig, maar zijn gezichtsuitdrukking doet me denken aan een seriemoordenaar. Ik kijk teveel series. Terwijl ik in mijn tas op zoek ben naar mijn sleutels, wordt de deur opgetrokken.

“Wel? Waar kom jij vandaan?”

Voorspelbaar.